

V. A. NOSKOVILLE ¹⁶¹

4. VIII. 02.

Hyvä B. N.! Sain molemmat kirjeenne ja suureksi mielihyväkseni näin ja sain tietää niistä, että luulotellut „väärinkäsitykset” hälvenevät todellakin kuin *usva*, kuten jo kirjoitinkin povarille (kirjoitin hänelle olevani varma siitä).

Te moitiskelette „asiamiehiämme”. Minäkin tahtoisin jutella kanssanne siitä, sillä se on alkanut vaivata pahasti minuakin. „On valittu kovin köykäisiä asiamiehiä”... Tiedän sen, tiedän sen vallan hyvin, enkä koskaan unohda sitä, mutta siksihän tilamme onkin traagillinen (traagillinen totta tosiaan, eikä se ole liikaa sanottu!), että meidän *täytyy* näin menetellä, että *emme kykene* pääsemään siitä epäjärjestyksestä, mikä toiminnassamme vallitsee. Tiedän erinomaisesti, että ette halunnut sanoillanne meitä moittia. Mutta koettakaa käsittää, millainen on asemamme, ja *kuvitella*, että Teidän pitäisi sanoa „meidän asiamiehemme” eikä „Teidän asiamiehenne”. Te voitte kuvitella niin ja (mielestäni) Teidän on tehtävä se, sillä vain siten poistetaan kerta kaikkiaan *kaikkalainen* väärinkäsitysten mahdollisuus. Käyttäkää toisen persoonan asemasta ensimmäistä, tarkkaillkaa itsekin „meidän” asiamiehiämme, auttakaa löytämään asiamiehiä, vaihtamaan ja erottamaan heitä, ja silloin ette enää puhu asiamiestemme „antipaattisuudesta” (sellaiset puheet jäävät käsittämättömiksi: ne selitetään vieroksumisen ilmaukseksi, ne selitetään sellaisiksi yleensä ja myös toimituskuntamme jäsenten keskuudessa, joilla ei ole ollut tilaisuutta selvittää tätä asiaa kanssanne), vaan *meidän yhteisen* asiamme puutteellisuuksista. Näitä puutteita on sangen paljon, ja mitä pitemmälle päästään, sitä enemmän ne minua vaivaavat. Nyt on jo lähellä aika (niin ainakin uskon), jolloin kysymys asetetaan

yrkästi: joko Venäjä panee tähän työhön omia miehiään, nostaa esiin sellaisia, jotka tulevat avuksemme ja panevat asian kuntoon, tahi... Ja vaikka tiedän ja näen, että sellaisia miehiä jo nostetaan ja että heidän lukumääränsä kasvaa, mutta tämä tapahtuu niin hitaasti ja niin pahoin keskeytyksin, ja tämä koneen „kitinä” repii hermoja niin, että... toisinaan olo käy aivan mahdottoman raskaaksi.

„On valittu kovin köykäisiä asiamiehiä”. Mutta emmehän me luo itse tarvitsemaamme „ihmismateriaalia”, vaan otamme *mitä annetaan* emmekä voi olla ottamatta. Ilman sitä emme tule toimeen. Mies, rehellinen ja asialle uskollinen mies, on lähdössä Venäjälle ja sanoo haluavansa toimia „Iskran” hyväksi. Niinpä hän sitten lähtee, ja lähtee „asiamiehenä”, vaikkei kukaan meistä ole *koskaan* antanut tuota nimeä. Entä mitä keinoja meillä on valvoa „asiamiehiä”, ohjata heitä tai muuttaa paikasta toiseen? Tuhkatiheään käy niinkin, ettemme voi saada edes kirjeitä, ja *yhdeksässä tapauksessa kymmenestä* (puhun kokemuksesta) kaikki täällä tekemämme „asiamiehen” tulevaa toimintaa koskevat suunnitelmat raukeavat *heti seuraavana päivänä rajan ylityksen jälkeen*, ja asiamies toimii miten sattuu. Uskokaa, menetän kirjaimellisesti kaiken luottamukseni arviointeihin, matkareitteihin, suunnitelmiin y.m.s., joita me täällä teemme, sillä tiedän etukäteen, ettei niillä ole mitään merkitystä. Meidän „on pakko” haukkoa ilmaa kuin kala kuivalla maalla *tehdessämme (kun muuta väkeä ei ole)* työtä, joka ei kuulu meille. Jotta voitaisiin määrätä asiamiehiä ja valvoa heitä, *vastata* heistä, yhdistää heidät ja *todella* johtaa heitä, sitä varten täytyisi käydä kaikkialla, matkustella paikasta toiseen ja nähdä kaikki itse työssä ja toiminnassa. Sitä varten tarvittaisiin kokonainen työkuunta *käytännöllisiä järjestäjiä ja johtomiehiä*, mutta meillähän ei heitä ole, tai on tietysti, mutta vähän, vähän, vähän... Siinähän vit-sauksemme onkin. Kun katselet käytännössämme ilmenevää epäjärjestystä, kiukuttaa usein niin, että menetät työkykysikin, ja vain se on lohdutuksena, että asiamme on siis elinvoimainen, koskapa se *edistyy* ja edistyy aivan ilmeisesti kaikesta tästä kaaoksesta *huolimatta*. Siis hyvä tulee, kun happensee.

Käsitättekö nyt, miksi jo iskralaisen huomautuskin, että „kylläpä „Teidän” asiamiehenne ovat köykäisiä”, voi saat-

taa meidät miltei epätoivoon? Tekisi mieli sanoa: astukaa itse pikemmin „köykäisten” tilalle. Mehän sanomme, tankutamme ja vieläpä kirjoitamme kirjoissakin, että siinäähän se vitsaus onkin, kun „väkeä on paljon *eikä väkeä ole*”, ja meille muistutetaan alinomaan tuosta väenpuutteesta. Tässä on vain yksi ulospääsytie, johon on turvaututtava välttämättömyyden *pakosta* ja viivyttelemättä sanan tarkassa, kirjaimellisessa merkityksessä — sillä aika rientää ja vihamiehetkin kehittyvät, niin „Osvobozhdenije”¹⁶², sosialistivallankumoukselliset kuin kaikenlaiset uudet sosialidemokraattiset ryhmät periaatteettomasta häilyvästä „Zhiznistä” aina „borbalais”-juonittelijoihin¹⁶³ saakka. Ulospääsytie on se, että Venäjällä olevat iskralaiset kokoontuvat vihdoinkin yhteen, *löytävät väkeä ja ottavat „Iskran” talouden hoitoonsa*, sillä maamme on totisesti suuri ja rikas, mutta järjestystä vailla. *Täytyy löytää väkeä*, sillä väkeä *on*, mutta sitä on myös varjeltava kuin silmäterää eikä ainoastaan sanan varsinaisessa merkityksessä varjeltava poliisilta, vaan sitä on varjeltava juuri tätä asiaa varten, joka ei siedä lykkäystä, eikä pidä antaa sen viehättyä muiden, sinänsä hyödyllisten *tehtävien* suorittamiseen, *mihin ei nyt ole aikaa*. Kun meidän *on* täydessä väenpuutteessa *pakko* tarrautua jopa kaikkein „köykäisimpiin”, niin eipä ihme, ettemme voi katsoa tyynesti sitä, kun jotkut lykkäävät yhteistä asiaamme „tuonnemmaksiksi”.

Jos kaikki *nykyiset* iskralaiset ryhtyisivät *heti*, vitkastelematta hoitamaan „Iskran” *taloutta*, panisivat *omin voimin* kuntoon sen maahantoimituksen, kuljetuksen, aineiston kokoamisen y.m., niin silloin meillä *olisi jo todellinen Keskuskomitea*, KK, joka de facto * määräisi „asiamiesten” työstä (sillä asiamiesten täytyy olla KK:n eikä toimituksen määrättävissä) ja *hoitaisi* kaikki käytännölliset asiat.

Sanotaan: ellei ihmisiä ole, niin mistä Keskuskomitea niitä ottaa? Mutta löydämmehän me, vaikkapa köykäisiä, mutta kuitenkin löydämme. Tosin ei yksi jyrävä kymmenen köykäisen joukossa vielä johda, mutta kokemus ei silti mene hukkaan. Ihmiset oppivat työssään: yhdet jäävät pois, toisia tulee tilalle, ja *koska asia on pantu alulle*, muut *tulevat* jo kymmenen kertaa helpommin *mukaan*

* — todellisuudessa. *Toim.*

järjestettyyn toimintaan. Jos nyt muodostaisimme Keskuskomitean (epävirallisen), niin huomenna se muuttuisi viralliseksi ja tulisi jo *amentamaan* pystyvää väkeä jokaisesta paikallisjärjestöstä kymmenen kertaa pontevammin kuin nyt. Ja vain tuon „paikallisjärjestöistä ammentamisen” avulla voidaan asiat saada sille tolalle, että näitä paikallisjärjestöjä voidaan *palvella* niin kuin kuuluu.

Senpä vuoksi olen pirun *mustasukkainen* myös Semjon Semjonytshille¹⁶⁴, pirun mustasukkainen, ja olen levoton, jos hän katsahtaa (katsahtaakaan) „sivulliseen”. Enkä voi suhtautua toisin, sillä elleivät iskralaiset sano: tämä on *minun* asiani, eivät sano sitä kuuluvasti eivätkä käy siihen käsiksi lujasti, kynsin hampain, eivät ala moittia muita otteiden löyhyydestä [sanoitte kerran minulle: moittikaa iskralaisia! johon vastasin: *Teidän* eikä minun pitää tehdä se, koska oikeus moittia on vain sillä, joka on mukana *itsessään* käytännöllisessä työssä ja tuntee sen läpikotaisin], elleivät iskralaiset tee sitä, niin se merkitsee, että he *haluavat* jättää meidät „vain köykäisten kera”, ja se olisi lopun alkua.

On jo aika lopettaakin. Toivoisin hartaasti, että Te ja povar käsittäisitte mahdollisimman konkreettisesti asemmamme ja ymmärtäisitte sen, ja että puhuisimme *me* ettekä te. Joka tapauksessa povarin on välttämättömästi kirjoitettava meille hyvin usein ja kirjoitettava *välittömästi* sekä saatava meidät *lujempaan* yhteyteen Semjon Semjonytshiin ja Semjon Semjonytshin puolestaan meihin.

Mitä Teidän matkaanne tulee, sanoisin, että jos Teidän täytyy käydä vielä Zürichissä, niin silloin on eri asia. Minkä takia mielenne on niin apea? Oletteko täysin terve? Ehkä Teidän pitää levätä?

Minä yhä vain sairastelen, joten ei kannata ajatellakaan matkaa.

Kirjoittakaa, mitä ajattelette Zernovasta ja Saninista. Viimeksi mainitusta olen kuullut eri henkilöiltä yhtä ja toista ja saanut sellaisen käsityksen, ettei hänestä ole työntekijäksi, että hän on ylen villi („wild”).

Puristan lujasti kättänne.

Teidän *Lenin*

Lähetetty Lontoosta Zürichiin

Julkaistu ensi kerran v. 1925

Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan